

Arrest

nr. 127 483 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. POOLS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 12 februari 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 6 april 2009 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 oktober 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. Op 27 mei 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.7. Verzoekster diende op 16 juli 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 13 december 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 27 december 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 21 januari 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.12. Op 5 september 2013 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner in een duurzame relatie.

1.13. Op 24 september 2013 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Nederlandse partner.

1.14. Op 17 december 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 19 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05-09-2013 werd ingediend door: E.(...)-R.(...), K.(...), Nationaliteit: Marokko; Geboortedatum (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De partner in functie van wie de aanvraag werd ingediend (B.(...) M.(...)) werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 1 lid van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

De minderjarige kinderen “B.(...) M.(...)” en “B.(...) R.(...)” voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Gezien het recht op verblijf van de ouders werd geweigerd kunnen betrokkenen zich bijgevolg ook niet bij hen voegen zoals bepaald in artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Op 11 april 2014 maakte de verwerende partij per fax een bericht over waaruit blijkt dat verzoekster op 27 maart 2014 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) zou hebben ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig "middel" voert verzoeker het volgende aan:

"Op 8 september 2011 besliste de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in vijf arresten, nrs. 66.328 tot en met 66.332, dat een afgewezen asielzoeker die een vernietigingsberoep instelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) het noodzakelijke belang daarbij heeft.

De beslissing waarbij verzoekster en haar kinderen het bevel krijgen het land te verlaten is gebaseerd op de beslissing waarbij dhr. B.(...) M.(...) het land dient te verlaten aangezien hij over onvoldoende inkomsten zou beschikken (ref:7748427).

Verzoekster is van oordeel dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd gegeven daar de partner van verzoekster wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt overeenkomstig art. 51, §3 °1 van het KB. van 8/10/1981 en art. artikel 40, § 4, 1e lid, 1°, van de Wet van 15/12/1980. Verzoekster en haar kinderen voldoen aldus wel aan Art. 40bis §2, 1e lid van de wet van 15/12/1980.

Verzoekster verwijst naar stuk 4 waaruit blijkt dat haar partner reeds 210 dagen is ingeschreven en werkt via het interimkantoor Manpower. Gedurende deze tijd heeft hij een nettoloon van €17480,20 uitbetaald gekregen. Hij is aldus ook onderworpen aan de sociale zekerheid en bouwt een pensioen op. Uit stukken 5-9 blijkt dat hij reeds sinds oktober 2013 tewerkgesteld wordt bij dezelfde firma, namelijk Oce-technologies BV. Nergens blijkt dat deze tewerkstelling zal beëindigd worden.

Het is inderdaad zo dat de partner van verzoekster nog in de fase A zit van de uitzendtewerkstelling bij Manpower. Na 78 weken voor hetzelfde uitzendkantoor te hebben gewerkt komt men in fase B terecht. Het aantal uren werk is van geen belang. Deze fase biedt inderdaad meer werkzekerheid. Enkel indien men meer dan 26 aaneensluitende weken niet voor het uitzendkantoor werkt verliest men zijn opgebouwde weken. Hij zit niet ver meer af van zijn benodigde 78 weken en zal binnen enkele maanden in fase B terecht komen.

Men kan ook niet volhouden dat de partner van verzoekster over onvoldoende inkomsten beschikt. Een nettoloon van €17480,20 verdient over 210 dagen betekent toch dat hij economisch actief is en aantoonst dat hij zijn gezin kan en wil onderhouden.

De beslissing faalt echter in zijn motivatie daar zij enkel en alleen vermeldt dat de partner van verzoekster zich in fase 1 van de uitzendovereenkomst bevindt. Over zijn huidige loopbaan en opgebouwde sociale verzekeringen wordt niet gesproken. Er is dus een schending van zowel art. 51, §3 °1 van het KB. van 8/10/1981 en art. artikel 40, § 4, 1e lid, 1°, van de Wet van 15/12/1980.

De beslissing waarbij verzoekster en haar kinderen het bevel krijgen het land te verlaten is gebaseerd op de beslissing waarbij dhr. B.(...) M.(...) het land dient te verlaten aangezien hij over onvoldoende inkomsten zou beschikken (ref:7748427). Aangezien deze beslissing faalt naar recht faalt ook de huidige beslissing.

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie d.d. 17.12.2013 waarbij verzoekster en haar kinderen het bevel worden gegeven het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden geschorst en vernietigd."

3.2. De verwerende partij leidt in haar nota met opmerkingen uit het "middel" van verzoekster af dat zij in wezen de schending wenst aan te voeren van artikel 40, §4, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en van artikel 51, §3, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

3.3. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit, waardoor het middel, zoals geïnterpreteerd door de verwerende partij, minstens juridische grondslag mist.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op 5 september 2013 aanmeldde bij het stadsbestuur van Bree met het oog op een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner in een duurzame relatie van dhr. B. M., een Nederlands staatsburger.

3.5. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt levert verzoekster in haar middel in hoofdzaak kritiek op de beslissing die werd genomen in hoofde van haar partner die Nederlands staatsburger is en aan wie het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van beschikker over voldoende middelen van bestaan werd geweigerd. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavige vordering. De argumenten die verzoekster in haar enig *“middel”* aanvoert en de stukken die zij ter adstructie van haar betoog aan haar verzoekschrift toevoegt (verzoekschrift, bijlagen 4-9), zijn niet gericht tegen de overwegingen uit de hierboven in punt 1.14 geciteerde beslissing en zijn bijgevolg niet van aard om deze te vitiëren.

3.6. Voor zover de kritiek van verzoekster kan worden beschouwd als een ontvankelijk middel tegen de thans bestreden beslissing, stipt de Raad aan dat deze werd genomen op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.7. In de bestreden beslissing weigert de gemachtigde van de staatssecretaris het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat *“de partner in functie van wie de aanvraag werd ingediend (B.(...) M.(...)) (...) zelf het recht op verblijf (werd) geweigerd”*. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, staat de wettigheid van dit kernmotief onomstotelijk vast. Verzoekster kan immers niet worden gevolgd waar zij over de beslissing in hoofde van haar partner het volgende stelt: *“Aangezien deze beslissing faalt naar recht faalt ook de huidige beslissing”*. Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris die in hoofde van verzoeksters partner werd getroffen, werd immers door de Raad verworpen (RvV 22 mei 2014, nr. 124 526). Verzoekster kan zich dus onmogelijk beroepen op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat haar partner zelf geen verblijfsrecht geniet. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onwettige gronden tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN